

κάνεις 'στέ λόγο του τόσο δέν στέκαι
 εσον ό Βούλγαρος σάν είναι φίλος.

Ω Φασουλη,
 δός μου φιλι
 γεμάτο γλώκα.

Τι κασκαρίκεις!..
 καλώς μ' εβρήκες,
 καλώς σ' εβρήκα.

Ω συμπολίτη μου,
 γυρνώ 'στέ σπήτι μου,
 φωμί δέν βρίσκω.

Χαρά μεγάλη,
 που παίζω πάλι
 τόν Καραϊσκό.

Μία ξαφνική λαλζά
 βγαίνει μέσ' από κοιλά.

Πλήρωνα, Ρωμητέ καυμένε
 και θαφροστεφανωμένε.

Πλήρωνα, Ρωμητέ κλεινέ,
 κουρεμμένε κασιδιάρη,
 νέοι φόροι, κουενέ,
 γιά νά ληώνης 'στέ ποδαρι,

Πλήρωνα χωρίς νά κλαίς
 νέους φόρους, νέα τέλη,
 πλήρωνα χωρίς νά λες
 μοιρολόγια 'στέ καρβέλι.

Πλήρωνα γιά νά γυρνές
 φωμοζήτης μέσ' στους δρόμους,
 πλήρωνα γιά νά πεινές
 μέ τό Μάνιλι χειρ' στους ώμους.

'Στή δική σου την υγιεία
 ξαναπίνουν οι τρανοί,
 πλήρωνα, Ρωμητέ ραγιά,
 δίχως νόμιμη φωνή.

Ίσκιους πάλι κυνηγές,
 πήτα τρέψ κολοκυθένια,
 πλήρωνα γιά νά ελογγές
 τών Κυβερνητών τά γένεα.

Πλήρωσε, Ρωμηνέ ραγια,
πλήρωσε, Ρωμηνέ κανάγια,
κι' άλλοι νάχουν τὰ φαγια,
και σὺ μήτε τὰποφάγια.

Πλήρωσε και μὴν ἐρεῦνα και σὰν χάχας μὴ κυττῆς,
πλήρωσε και μὴ σὲ μέλη, πλήρωσε και μὴ ρωτῆς.
Ἐν τῷ μέσῳ τόσης φρίκης οὐρανοῦ και γῆς και πόντου
κι' ἐγὼ νέα φόρα πέρνω,
και δοξάζω τὸ Κουβέρνο
τῆς παλιᾶς Σχολῆς τοῦ βρόντου.

**Μέσα σὲ σάλο φοβερό
ὀλίγοι στῆχε στο φτερό.**

Α.

Θριάμβων ἄλυσσις,
νόμων κατάλυσις,
τρόμου μηνύματα
και πανικοί,
βγαίνουν ἀγήματα
κι' ἐδὼ κι' ἐκεῖ.

Μεγάλο χάλι
και συμφορά,
κι' οἱ γέροί πάλι
πῆραν φτερά.

Κρίσιμαίς ὥραις,
κόσμοι θρηνοῦντες,
κλυθῶνες, μπόραις,
δουλειαῖς μὲ φούνταις.

Κανεῖς ἡσυχούς δὲν μὰς ἀφίνει,
τοὺς γέροντάς μας βαρδύουν κόποι,
τὸ Κοινοβούτιο βγάει κοφίνι
γεμάτο νότες γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Και δὸς του φταῖνε και δὸς του στέλλε
ἡμέρα και νύκτα νότες γραφταῖς...
ἐσύ, Δευτέρη, σὺ, Βενιζέλε,
γι' αὐτὰ κι' ἐκείνα σὺ μόνος φταῖς.

Και τὸ Κουβέρνο, ποῦχει σεκλέτια,
φωνάζει τέτοια:

Πρὸς τὰς Δυνάμεις πίστιν τατήρηκα
κι' ἐκείνην εἶχα μόνον μου θώρακα,
μὰ σὺ, Δευτέρη, βγάξεις τὸν «Κήρυκα»,
και τὸ Κουβέρνο βγάξει τὸν κόρακα.

Κι' ἐν ἔθῳ πέρα,
δὸλωμ μῆτέρα,
και ποῦτοι κι' ἄλλοι
κάνουν τὰ κόρτε τους,
οἱ γίφορ πάλι
εἶναι στο φόντε τους.

Β.

Καταίεσ παράξενα μιλαι,
κι' εἶπες και κάποιος στὴ Βουλή:
γιὰ ἠφαντασθῆτε τί χαρὰ
νάσσο τὴ θάλασσα ξηρά.

Τότε δὲν θὰ μὰς ἐσπάζε φίλων κι' ἐγθρῶν φοβέρα,
κι' ὄλων αὐτῶν ὁ διέβολος θάπτερνε τὸν πατέρα.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ, ποῦ τῶν παθῶν δὲν μὲ ταράττ' ἡ δίνη:
ἀντὶ στεριά πρὸς χεῖρον μας ἡ θάλασσα νὰ γίνη,
κάλυσο σ' αὐτὰ τὰ χάλια μας,
πρινδῖλα πᾶν χαμένα,
τὰ νερούλα κεφάλια μας
νάσσο στερεωμένα.

Γ.

Τοῖς ὑπερμάχοις Γερμανοῖς τὰ νικητήρια,
ὡς λυτρωθέντες τῆς ζωῆς εὐχαριστήρια
πρὸς Γερμανοὺς ἀνέγραψαν μ' ἑμὰς
ἔσοι μὲ μπόμπαις ἐγιναν κιμάς.

Ἐφριξεν ἡ κλεινὴ Θεσσαλονίκη
και τρόμος τὴν ἰδέσποσε και φρίκη,
κι' ἡ πόλις τῶν κλεινῶν Ἰουστινιῶν
ἀντήχησεν εἰς ἱμῶν και πατιάνων.

Προμάχοις Γερμανοῖς τὰ νικητήρια
κι' ἀπὸ πολλῶν ἐδὼ συγχαρητήρια.
Ἐμπρὸς σας ἀνυρτόθ' ἡ καθοράχη των,
ἀγάπην αἰώνων ἡσφαλίσατε,
κι' ὡς ἔχοντες, ἐκ κράτος ἀπροσμάχητον
κι' ἄλλους Ρωμηούς σὲ θεὸ διαμελίσατε,
ἵνα φελλῶσιν πάντοτε τὰ χεῖλη μας:
χαίρετε, Γερμανοί μας, μόνον φίλοι μας.

Και καμπόσαις ποιμνίαις,
μ' ἄλλων ἄδονος ἀγγελίας.

Σπουδαῖον φύλλον ἡ Ἐθνική, ποῦ κάθε μέρα βγαίνει,
Κάππα Θεοδοσιόπουλος Διευθυντής ἐν γένει.

Ἀχιλλῶες Καραβλι, συλλογὴ ποιητικῆ,
τελευταίως ἐκδοθεῖσα και τὰ μάλα λυρικῆ.